

Гніздо для зозулі

Ніна Фіалко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Як постелиш, так і виспишся

До церкви Ліда завжди ходила на першу Службу Божу. Колись мама так робила, а тепер й вона взяла це за правило. Зранку прихожан менше, тож можна зайняти місце на лавці і хоч трохи допомогти натрудженим ногам, що вже й так перестають служити. Відвідування утрені стало звичкою, як ото вмиватися вранці. Почувалася винуватою, коли хтось чи щось заважало їй виконати цей обов'язок.

«Вийду зі сповіді, клянуся більше не грішити, та до вечора обставини чи люди знову змушують кривити душею», – часто нарікала Ліда. Та хіба вона одна така? Ми, жінки, любимо обговорити когось, виправдовуючись, що і нас судять... Є, правда, люди, що за життя ніколи не потрапляють на злі язики, а є такі, яких від самого народження супроводжує людський поголос. От і Лідина братова Аллочка, про яку далі піде мова, належала до тих персон, що завжди викликали інтерес оточуючих.

Повернувшись із церкви, Ліда ще не встигла роздягнутись, як обізвався телефон, ніби хтось вираховував час її приходу. Не любила ранніх дзвінків, зазвичай вони нічого доброго не віщували.

– Василю, візьми слухавку! – попросила дружина, знімаючи взуття.

– То ж не до мене, – буркнув чоловік, навіть не порухавшись із дивана.

Вже давно до нього ніхто не телефонує, ніби й не жив серед людей. Так часом трапляється після виходу на пенсію. Люди, особливо ті, які ніколи авторитетом та пошаною не користувалися, втративши останні важелі впливу, стають нецікавими й непотрібними суспільству і про них швидко забувають. Саме таким тепер почувався Василь. Цим пояснювалась його дратівливість, коли дзвонили дружині, яка, на відміну від нього, не втратила інтерес до життя. Ліда спілкувалася з багатьма колишніми

співробітницями, сусідками, не минала й «дівочих» посиденьок за філіжанкою кави. Найчастіше жінки збиралися в однієї з подруг погомоніти та відпочити від буркітливих чоловіків. На тих коротких зустрічах встигали не тільки поділитися всілякими новинами, а й обговорити життя тих, хто перебував у їхньому полі зору. Після таких посиденьок інформації для роздумів отримували більше, ніж від перегляду телевізійних новин. Аналізували почуте, часто переповідали ще комусь і так рятувалися від одноманітності й нудьги.

Ліда взяла слухавку і здивувалася, почувши голос племінника.

– У вас щось трапилося? – насторожилася, бо вже не пам’ятала, коли востаннє з ним спілкувалася.

– Чому відразу трапилося? У нас добра новина і хочемо поділитися нею з вами, – весело відповів Віталій.

– Вибач, просто ми звикли, що телефонуєте тільки тоді, коли у вас неприємності, – виправдалася Ліда й відчула, як від серця відступив холод. – Добрим новинам ми завжди раді, тож слухаю тебе.

– Запрошуємо вас на хрестини. У нас з Іринкою народилася донечка, – повідомив щасливий племінник.

Ще кілька хвилин Ліда розпитувала про немовля і здоров’я дружини, а під кінець розмови ніби між іншим запитала про братову.

– Маму щойно виписали з реанімації, але на хрестини, може, вже повернеться додому, – відчеканив Віталій і після короткої паузи додав: – Тітка з Білорусі приїхала, і сестра з Італії обіцяла бути, тож і ви приходьте.

Подякувавши за запрошення, Ліда поклала слухавку і безсило опустила в крісло. Її шокували наміри племінника: мати в лікарні, а він збирається святкувати гучні хрестини в ресторані, та ще й гостей звідусіль накликав. Раніше на усілякі сімейні заборони

запрошували лише друзів, а тут раптом про родину згадали... Ліду це неабияк насторожило. «Мабуть, стан здоров'я братової важкий, – роздумувала жінка, – або вона забажала зустрітися з усіма, тому Віталій приурочує відвідини далеких родичів до хрестин новонародженої донечки».

Аллочка, Лідина братова, почала скаржитися на здоров'я відразу після заміжжя. Спочатку їй не вірили, думали, наговорює на себе, уникаючи роботи. З виду пишна та рум'яна, і раптом після заміжжя, мов із мішка, посипалися на неї недуги. Ніхто, крім її батьків, не знав, що таке інсулінозалежний цукровий діабет, тому й підозрювали Аллочку в брехні. Віталій про хворобу дружини довідався лише через місяць після одруження, коли вже було пізно щось змінювати. Прийняв це як знак долі, хоча в думках звинувачував жінку, що приховала недуг і не зізналася до заміжжя. Скаргам Аллочки всі повірили лише тоді, коли довідалися, що лікарі виявили в неї злоякісну пухлину. У тридцять п'ять жінці видалили одну грудь, чим поділили її життя на «до» і «після». До страшної звістки про хворобу ідеї та плани не вміщалися в голові Аллочки, а після операції кожен день перетворився на суцільну боротьбу з недугою. Виснажений організм потребував не тільки дорогих ліків, а й піклування рідних. Та про це згодом. А зараз хочу повідати читачам цю сумну історію із самого початку.

...Петро Гринюк народився в мальовничому прикарпатському селі у родині простих селян. Два його вуйки вивчилися на лікарів і працювали в сусідніх областях. Петро й собі мріяв вступити до медичного інституту, та довідавшись, що без грошей туди зась, став студентом ветеринарного факультету і, як згодом переконався, нічого не втратив. Після закінчення навчання три роки відпрацював у районі, а потім його як сумлінного і перспективного спеціаліста перевели до обласного управління ветеринарної служби. Отримавши стабільну роботу і високу зарплату, став подумувати

про одруження.

У часи парубкування Петра молодь, не маючи грошей на дорогі ресторани, «тусувалася» переважно в будинках культури, де щонеділі організовували вечірки. Саме там хлопець й углеdiv свою долю. Невисокого зросту дівчина привабила його своєю зовнішністю. Пухкі губи на милому личку ніби манили до поцілунку, а глибокий виріз на кофтині відверто привертав увагу до великих пишних грудей, спокушаючи погляди хлопців. Петро з власного досвіду знав, що за гарненьким личком рідко криється розумна жінка, але цього разу йому було байдуже – думки працювали в іншому напрямку. Увесь вечір хлопець стриг на незнайомку очима. Йому подобалася її розкута поведінка. Дівчина з багатьма віталася, веселилася, жартувала, і Петро зрозумів, що вона тут не новенька. Аллочка відразу помітила похитливий погляд парубка. Миттю оцінила його зовнішність, костюм та статуру. Високий на зріст, широкоплечий, з вольовим обличчям, він справив на Аллочку неабияке враження. «Не шалапут, яких тут десятки тиняється...» – подумала дівчина і вирішила не чекати, поки він наважиться запросити її до танцю. Щойно оголосили «білий» танець, сміливою ходою, вихиляючи округлими сідницями, мов пава, попрямувала до своєї «жертви». А підійшовши, взяла хлопця за руку і лагідно стиснула. Від такої уваги Петро розімлів і на інших дівчат навіть не задивлявся.

Далі все відбувалося, як у більшості молодих людей: зустрічі, прогулянки, поцілунки під вечірнім небом. За кілька вечорів, проведених разом, Аллочка вивідала у хлопця все, що її цікавило, й не стала чекати освідчення. Привела до батьків, котрі мешкали у власному будинку на околиці міста, й представила як жениха. В Алли був незаперечний козир – велике помешкання в місті, тож на безхатченка Петра це мало справити позитивне враження й підштовхнути до рішучих дій.

Дівчина чітко знала, чого хотіла, й впевнено до цього йшла. Петро був заavidним женихом – мав гарну зовнішність, вищу освіту й перспективну роботу. Знав собі ціну, тому високо носив голову і нікому не дозволяв сідати на шию. Та з Аллочкою кудись поділася його гордість, ніби не помічав її нахабності й уміння швидко переконувати. Чи був настільки закоханий в жінку, чи сподівався завдяки одруженню отримати прописку в місті й вирішити житлову проблему – важко сказати. Справжніми мотивами Петро не поділився навіть із сестрою.

Елегантний і добре вихований жених, та ще й з поважною посадою, батькам дуже сподобався. Розрахунок дівчини виявився правильним, бо невдовзі закоханий ветеринар запропонував їй руку і серце.

Про рішення Петра одружитися родичі довідалися лише із запрошення на весілля. Всіх здивував вчинок хлопця: роблячи такий серйозний крок, він не порадився навіть із батьками. Та побачивши після весілля добротний будинок у місті, що завжди служило найкращою візитівкою для сільського мешканця, батьки не стали дорікати синові й змирилися з його вибором. Невістка, прагнучи справити гарне враження, щедро обдарувала родину, і її прийняли, як рідну дитину, надіючись на взаємну любов.

Минали роки, батьки старіли, а в дітей народжувалися свої нащадки. Петро з дружиною мали вже окреме пристойне житло, бо зі своїми батьками Алла не могла ніяк вжитися. Петрова сестра Ліда також вийшла заміж і виховувала двох дітей. Про людське око все виглядало благополучно, хоч насправді стосунки між родиною склалися не просто, іноді навіть вороже. Аллочка взяла над чоловіком верховенство і намагалася керувати не тільки ним, а й усією його родиною, постійно нав'язуючи свою думку. Прихильність свекра та свекрухи використовувала сповна, і як не прикро, така її поведінка подобалася Петрові. Він не переставав

обожнювати свою половинку, мовчки виконував усі її забаганки, які непомірно зростали. Все, що в селі було краще і смачніше, швидко перевозилося до міста в холодильник сина. Ліда вже не мала права без згоди братової що-небудь взяти від батьків, бо городина вродила з її насіння, а каченятам Петро ліки привозив. Завжди у них була відмовка. Ліда все більше й більше переконувалася в тому, що все в батьківській хаті належить Петрові. Аллочка, за мовчазної згоди свекра та свекрухи, стала повноправною господинею в їхньому домі, де без неї нічого не вирішували.

– Тобі не здається, що ми кривдимо рідну доньку? – зауважила якимось мати, коли невістка всі консерви з великої свині перенесла до своєї машини. – Нашої праці хіба там нема? Та й Ліді здалося б хоч кілька слоївків вділити.

– Мабуть, подумала, що для себе приховали, – зіронізував батько.

– Петро знає, що ми від своїх дітей ніколи нічого не приховували, – невдоволено мовила мати, але, побачивши неподалік невістку, прикусила язика.

Мати вже й господинею не почувалась у власному домі. Усім заправляла невістка, нахабству якої, здавалося, не було меж. Та й синок не кращий за неї, коли носив до машини консерви, навіть не поцікавився, чи залишилося щось батькам хоч би за те, що свиню вигодували.

– Жінко, він – син, і йому в нашій хаті належить усе. За сільським неписаним законом він – наш спадкоємець і голову на старість маємо прихилити біля нього, тому не загострюй стосунків із невісткою! – сердито відрубав чоловік, і дружина не посміла йому перечити.

Мати звикла коритися чоловікові, так було заведено в їхньому роду, тож думала, що й Петро в своїй хаті господар. Не могла лише зрозуміти, звідки у сина ця жадібність, адже таким його не

виховувала. Проковтнула образу раз, другий, а далі все пішло як за звичним сценарієм: що найкраще – те має належати Петровій сім'ї. Яблука в саду спочатку зривались для Аллочки, а вже потім батькам та Ліді. Зарізали свиню – Аллочці полядниця і шинка, мамі й татові діставались обрізки й ратиці. Харчі – найкращі, а допомога – мізерна. Так із року в рік, поки жив батько...

Частіше до батьків навідувався Петро, невістка ж була заклопотана своїми хворобами і вихованням дітей. Аллочка намагалася дати їм гарну освіту і підібрати вигідну партію для одруження. З власного досвіду знала, що це в житті найголовніше. Ділитися з дітьми своїми статками не мала наміру. «Молоді, здорові, тож нехай самі дбають про свій добробут», – переконувала Петра. Спочатку знайшла освічену з власною квартирою дівчину для Віталія. Не могли з Петром нахвалитися невісткою: і пилінки зі сина здуває, і на роботу ходить, і внука виховує, ще й по господарству встигає поратися. Значно менше, на думку матері, пощастило Маринці. Її чоловік потрапив під скорочення і довго не міг знайти роботи. Тому їм з Петром довелося допомагати молодим. Та це тривало недовго. Аллочка швидко зуміла переконати доньку, що потрібен інший чоловік, котрий зміг би забезпечити їй та дитині гідне життя. Не зважила на скрутні обставини, які в той час переслідували ледь не кожну родину, не подумала, що внучка ростиме без батька, – розлучила подружжя.

До пошуку вигідної партії для доньки Аллочка залучила Віталія, він на той час працював у податковій інспекції. Незабаром знайшовся чоловік, теж розлучений, якому сподобалася мовчазна довірлива Маринка. Залишивши після розлучення житло дітям, він спочатку зрадів, що йому трапилася жінка з помешканням. Аллочку ж привабила посада майбутнього зятя; на прикладі сина знала, наскільки вона дохідна. При розумному і вмілому веденні сімейного бюджету донька могла не тільки жити в достатку, а й звести на

подвір'ї власний будинок.

Після невеликої вечірки з нагоди одруження Аллочка і Петро поселили молодих до другої половини батьківської хати і вирішили, що зробили для своїх дітей все, що від них залежало. На жаль, вони забули про основні підвалини, на яких ґрунтується міцна родина: кохання і взаємна повага. Проживши з чоловіком у мирі та злагоді, Аллочка й думки не допускала, що може бути по-іншому, а тому навіть не здогадувалася, наскільки нещасливі її невістка та донька.

Син і новоявлений зять, маючи владу над людьми, «носилися» так високо, що під собою землі не чули. Вважали, що рівних їм у місті нема. Часті поїздки на відпочинок у Карпати та риболовлі без дружин – все це розмивало в чоловіків грань між добром і злом, совістю і безчестям. Невдовзі й батьки зрозуміли, що від такої дружби жодна родина не виграє. Невістчині скарги до уваги не брали; забили на сполох лише тоді, коли запримітили синці на тілі Марини... Такого ставлення до доньки батьки не могли допустити і, не довго думаючи, прогнали зятя.

По великих святах, коли родина збиралася в прикарпатському селі, Аллочка любила вихвалитися, що так, як вона з Петром, ніхто не вміє жити. За її словами, всі дурні та ледачі, лише їхня сім'я зуміла пристосуватися до нових умов у країні, де кожен другий залишився без роботи.

– Особливо після того, як твій чоловік став головним ветеринарним лікарем м'ясокомбінату... – вколола Ліда, яка органічно не переносила базікання братової.

– Це також немаловажна обставина. Нам треба більше грошей, бо розпочали будівництво дачі й окремого будинку для Маринки. Я от збираюся до Америки на заробітки, тож ми не спимо, як дехто, а в поті чола трудимося, – схидно відпаривувала Аллочка, зиркнувши на Ліду.

– Ти ж недавно операцію перенесла! Невже є така гостра необхідність їхати так далеко? – налякалася мати.

– Манна з неба нам не падає, до того ж і ви нічим допомогти не хочете! – дорікнула невістка. – Я вже візу оплатила і цими днями вилітаю, тому всілякі розмови зайві.

– Петре, ще недавно ми чули, що грошей у вас кури не клюють! – вигукнув батько, переживаючи, щоби син, не доведи Господи, вдівцем не залишився, посилаючи хвору жінку на заробітки.

– Це її ідея, а перебороти Аллочку мені ніколи не вдавалося... Не відпущу, то до сконання допікатиме мені. Нехай поїде й спробує, як то легко на чужині... Вона думає, що там гроші лопатою загібають, – виправдовувався Петро, бо й справді, розмов на цю тему в хаті було багато, але дружина вперто домагалася свого.

Вже через тиждень Аллочка летіла через океан до Америки, що ніби магнітом притягувала людей, котрі мріяли швидко розбагатіти. Земляки знайшли їй там роботу, яку в Україні вона ні за які гроші не виконувала б, і почалися сірі будні. Планувала за півроку заробити купу доларів і повернутися додому, але вже через тиждень зрозуміла, що без знання англійської мови і зі слабким здоров'ям їй це не вдасться. Звикла завжди й усіма керувати, а тут мусила вислуховувати постійні претензії, мовчки ковтаючи образи. Терпіння Бог Аллочці не дав, тож невдовзі до чоловіка полетіли дзвінки зі скаргами. Він тільки всміхався, мовляв, хоч раз дружина переконалася, що іноді треба і до його порад дослухатися. Петро просив залишити все і повернутися додому. Та як летіти, коли ще не заробила грошей навіть на зворотну дорогу!?

Рівно через півроку Петро зустрів дружину на львівському летовищі. По трапу спускалася ніби чужа жінка: змарніла, худа і зла. Аллочка втратила не лише двадцять кілограмів ваги, а й решту здоров'я, котрого не змогла поправити до кінця життя.

Далі відбувалося все, як у калейдоскопі. Помер Петрів тесть, і вони поспішили заволодіти половиною його будинку. З рідною сестрою, що мешкала в Білорусі, Аллочка поділилася лише золотом, якого в батьків насправду було багатенько. Щоб викінчити двоповерховий будинок, Марину випровадили до Італії на заробітки. Молодій жінці хотілося кохати й бути коханою, але через маму, що ніяк не могла насититися, мусила довгі роки наймитувати біля німечного діда. На терплячу мовчазну заробітчанку звернув увагу поважний італієць, родич діда, якого вона доглядала, і запропонував Марині жити разом. Італієць ставився до українки добре, допоміг їй легалізуватися й забрати до Італії доньку. Ставши повністю незалежною від батьків та позбувшись нарешті маминої опіки, Марина не планувала більше повертатися до України. У далекій країні серед чужих людей, вона почувалася значно вільніше, ніж у батьківському домі. Молода жінка стала по-іншому сприймати життя і керуватися виключно власним розумом. Змінила роботу й забрала від Аллочки доньку, щоб бабуся і їй не зіпсувала життя.

Аллочка з Петром не дуже вірили, що донька приживеться за кордоном. Вони були переконані, що рано чи пізно вона повернеться. А щоб її заохотити до цього, продали квартиру в багатоповерхівці і переїхали до отчого дому. Всі кошти і сили спрямували на завершення будинку для Маринки і капітального ремонту старого помешкання. Та оцінити працю Петра й Аллочки не було кому. Чекали, щоб поставити останній штрих, щоб похвалитися батькам. Не встигли... Раптово захворів Петрів тато, не звернувся вчасно до лікарів, бо не хотів тривожити заклопотаних дітей, та так і помер.

Наступного дня після смерті свекра Аллочка взялася пересортовувати в батьківській хаті речі. Все цінне відклала до окремої кімнати й зачинила на ключ, боялася, щоб Ліді не дісталось.

Мати мовчки спостерігала за метушнею невістки і сподівалася, що після того, як вивезуть із хати добро, заберуть і її до міста. Будинок у дітей просторий, тож місця мало б вистачити й для старенької матері.

Минула не одна зима після смерті батька. До села Петро з дружиною навідувалися дедалі рідше. Зібрані для переїзду речі в клунках покривалися цвіллю, а матері так і не запропонували навіть подивитись, як син із невісткою розбудувалися. Мати мріяла хоч краєм ока глянути на хату сина, бо надія пожити в теплі та комфорті з кожним днем танула, мов свічка. Вона часто плакала ночами і молила Бога зглянутися над нею. Не могла втямити, чому син так збайдужів, вона ж бо нічим не завинила перед ним, навпаки, працювала з чоловіком лише на його родину. Батько часто наголошував Петрові, що на старість він мусить опікуватися ними. Невже син забув про це?

Ліда не втручалась у рішення батьків. В душі, бувало, сердилася на них, що перевагу віддавали братові, але коли побачила покинуту напризволяще неньку, стало шкода старенької. Відвідувати матір часто не мала змоги, бо мусила ходити на роботу, та й дорога до села не близька. Врешті запропонувала мамі переїхати до неї. Сім'я з чотирьох осіб мешкала у двокімнатній квартирі багатоповерхівки, але, як кажуть: «Хоч тісно, та зате тепло».

Щойно мати переїхала до Ліди, як Аллочка раптом згадала, що в неї є братова і свекруха, з якими вона майже не контактувала. Тепер почала щодня надзвонювати й ледь не вимагати, щоб добротну батьківську хату швидше продали, мовляв, сусіди повиймають вікна, розтягнуть усе добро, та й без нагляду будинок швидко розвалиться. До того ж, Петро начебто від компетентних органів довідався, що ціни на нерухомість скоро впадуть, тому радив поспішати. А потім ненароком обмовився, що вже й оголошення розмістив у газеті.

• • •

Далі — у повній книжці «Гніздо для зозулі».
nashaknyga.com.ua